

Countryrock**Shooter Jennings**

Family Man
(Entertainment One)

Som sønn av countryikonene Waylon Jennings og Jessi Colter fikk Shooter mye av oppveksten sin i en turné-

som var så heldige å få se ham på Garage i 2007, fikk oppleve en artist som virkelig så ut som om han levde ut rockemytene. Det var svett og intenst. For dette er en fyr som fyrer løs kraftfull sørstatsrock like mye som han roer ned med akustisk country. «Family Man» er blitt en svært personlig plate, også hans mest countryaktige – uten at det er et gram polert Nashville-støv her. Det er rett og slett vakkert, tøft og inderlig på samme tid. Og flere av låtene hadde fortjent klassikerstatus. For det er noe med selvbiografiske låter som treffer med musikkalsk briljans. Få ham tilbake! Låter: «The Black Dog», «The Long Road Ahead».

Frank Johnsen

Rock**Mark Knopfler**

Privateering
(Mercury/Universal)

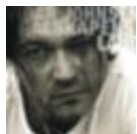
Mark Knopfler har siden han oppløste Dire Straits i 1995 vært aktiv som produsent, samarbeidspartner og solo-

artist. 63-åringen leverer aldri fra seg noe dårlig, selv om det ikke har gnis-tret like mye av alle soloplatene. Det gjør det heldigvis av «Privateering», som med sine 20 låter har kompassnålen pekende på både den mektige Mississippi-floden og River Tyne. Knopfler veksler elegant mellom sanger preget av landskapet, historien og kulturen i Skottland, der han ble født, og Nord-England, der han vokste opp. Knopfler har alltid vært påvirket av amerikansk musikk, men denne gang er det mer Mississippi- og Chicago-blues enn country fra Nashville. Låter: «Go, Love», «Kingdom of Love», «Miss You Blues».

Per Randers Haukaas

Folkrock/pop**Vidar Johnsen**

Galskapens land
(WEME Music)

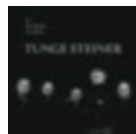
Vidar Johnsen har funnet formen sin. Hans første soloplate på norsk inneholder noen av de beste trekkene fra Vamp og samarbeidet med

Peter Nordberg: Brennende følelser omsatt i lidenskapelig folkrock og poplåter. Johnsen gjør også noe så «utskjelt» som å skrive fengende låter – «Ensom jeger» kommer nok til å bli en allsangvinner. Kjærlighets-sangen «Inn i mitt liv» er rett og slett vakker. Strengteleke «Sko du aldri finna him» og «Då møtte eg deg» viser en røffere side av sangeren. Noen ganger nærmer tekstforfatterne Johnsen og Hovland seg klisjeen og det svulstige. Men som vokalist fascinerer Vidar Johnsen der han går fra fløyelsstemme til rå rocker på sekunder. Godt norsk! Låter: «Sko du aldri finna him», «Ensom jeger», «Inn i mitt liv».

Ann Kristin Ødegård

Rock**De Musikalske Dvergene**

Tunge steiner
(Grappa)

Dvergene fra Bergen har gitt ut seks-syv plater i løpet av 23 år. Ingen imponerende produksjon, men så slipper de heller ikke fra seg hva

som helst. «Tunge steiner» slynges ut med et blyriff. Men slapp av, gubbene har ikke konvertert til heavy metal. Det er selvsagt melodios rock inspirert av Kinks, Grateful Dead og Co. Tekstene til låtskriver Helge Grønhaug er fortsatt blant de ypperste i kongeriket. Tekst og melodi slentrer elegant av gårde. Med veteranene Tom Harry Halvorsen og Willy Korneliussen om bord seiler skuten stødigere enn noen gang. Produsent Ole Reinert Berg-Olsen låner sine gitarer og har virkelig fått de godt voksne karene til å sprudle igjen. Låter: «Tunge steiner», «Vateren», «Vekk her ifra».

Per Randers Haukaas

Rock**Spoonful of Blues**

Sinners
(Bluestown)

Bandet fra bluesbyen Notodden kaller seg selv «den svarte sau» i det norske bluesrock-miljøet. Trolig må det vise til konsertene, for det

ferske albumet er ikke av den farlige sorten. Langt derfra. Bandet er godt forankret i en miks av potent sørstatsrock og røffere britisk pubrock – og vi hører spor av alt fra ZZ Top til Status Quo og Dr. Feelgood i gjengens musikk. Problemet er at Spoonful of Blues ikke klarer distinkt å markere seg. Låtene går i en tradisjonell bluesrock-formel – og vokalist Jostein Forsberg har ikke den «farlige» stemmen som sjangeren skriker etter. Men guttene kan håndverket sitt – og det er lett å høre at konsertscenen er bandets rette element. Låter: «The Death of Robert Johnson», «Think it Over».

Frank Johnsen

Indiepop**Wild Nothing**

Nocturne
(Bella Union)

I det etter hvert tett befolkede terrenget av intellektuell drømmepopnostalg, er Wild Nothings frontmann, Jack

Tatum, en av de kløktige. Her på oppfølgeren til den fine debuten, «Gemi» fra 2010, resulterer det i en så elegant dandert popplate fra indieuniverset, at den i første runde kan fremstå som tam. Men låtstrukturer, tekstfragmenter og formidling vokser seg vanedannende og fengende. I bunn ligger en lett iørefallende fascinasjon for den alternative britiske 1980-tallspopen og post-punken med Robert Smith som et tydelig forbilde. Og selv om Tatum har mil å gå før han nærmer seg The Cure-ikonets poetiske kapasitet, kan han fort selv stå bak en av de mest sentrale popplatene når 2012 skal oppsummeres. Låter: «Shadow», «Nocturne», «Only Heather», «Paradise».

Bjørn O. Mørch Larsen